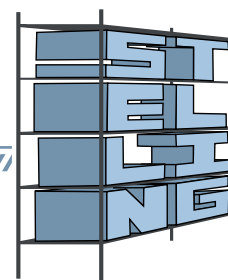

Staatskwekerijen

Doordat de verkoop van cannabis in coffeeshops gedoogd wordt, maar de inkoop verboden is, bevinden coffeeshopeigenaren zich in een spagaat: voor de bevoorrading van hun winkels zijn zij gedwongen de wet te overtreden. Regelmatig lezen we in de media dat de overheid de toelevering van cannabis aan coffeeshops daarom moet reguleren. Daarmee zou een einde komen aan de zogeheten 'achterdeurproblematiek'. Verschillende gemeenten hebben al laten weten best te voelen voor een experiment met het gedogen van een kwekerij.

De overheid als drugsproducent? Heeft dat kans van slagen? Tijd voor de stelling:

Regulering van de achterdeur zonder marktwerking is kansloos: staatskwekerijen zijn zó Sovjet-Unie.

Gust de Wit, verslavingstherapeut, De Wit Consultancy:

Staatskwekerijen waar cannabis wordt verbouwd geeft mij een negatieve associatie. We leven in een kapitalistische maatschappij, dus waarom mag er – net als aan de verbouw van tabak, koffie, druiven en hop – niet aan verdiend worden? Als de verkoop maar onder goede condities plaatsvindt. Misschien komt er dan ook meer aandacht voor preventie en voorlichting en zijn we eindelijk verlost van de sensatieverhalen over cannabis.

Hans van Duijn, voormalig politieambtenaar (www.lesscrime.nl):
Voordeur, achterdeur, draaideur... Waar

het omgaat is dat de productie en de handel uit de illegaliteit worden gehaald. Waarom zou in dat geval de Staat moeten produceren? Kunnen ze dat beter? Dat lijkt vooralsnog een onbewezen suggestie. Reguleren? Wat en waarom eigenlijk? Omdat het dan beter in de hand te houden is? Wat precies? Het consumeren gaat heus gewoon door. Legaal of illegaal. Nu wordt het wel gedoogd, maar het is illegaal. De gebruiker is een gedoogde crimineel. Ophouden met die onzin! Productie en ge-

Regulering van de achterdeur zonder marktwerking is kansloos: staatskwekerijen zijn zó Sovjet-Unie.

bruik vrijgeven! De overheid stelt eventueel kwaliteitseisen, net als bij andere voedings- en genotmiddelen. Indien voor jeugdigen de verkoop aan banden wordt gelegd (omdat ouders de controle over hun kinderen kwijt zijn, zoals bij roken en alcohol), weet dan dat dat niet helpt en

die illegale markt dan in ieder geval voorlopig in stand wordt gehouden.'

Leo, cannabisproducent:

Welke achterdeurproblematiek? Ik kom altijd door de voordeur.

Mira de Vries, activiste:

Het doolhof van complexe, ondoorgrondelijke en onnavolgbare wetten waaronder gedogen en eventueel regulering wekt slechts de schijn van beheersing. Tegelijkertijd verlegt het macht van de individuele burger naar het leger aan ambtenaren van allerlei pluimage, om niet te spreken van criminelen.

Peter Cohen, orakel:

Regulering van de achterdeur betekent regulering van de cannabisproductie. Die kan geschieden op de manier waarop nu de pro-

ductie van alcohol wordt geregeld: via een vergunningensysteem. Producenten van alcohol moeten aan bepaalde productie en fiscale voorwaarden voldoen. Iedereen kan om een alcoholproductievergunning vragen bij de rijksoverheid. Als je het aantal cannabisproductievergunningen wilt inperken, maar toch serieuze mededinging mogelijk maken, kun je per provincie een aantal vergunningen veilen. Ik denk dat een totaal van 400 vergunningen redelijk is, gemiddeld 33 per provincie. Monopolisering van know how en markt zijn daarbij uitgesloten. De opbrengst van de veilingen is bestemd voor het taalonderwijs aan de Nederlandse lagere school. Aan de bieding mogen slechts zij meedoen die aan vergunningsvoorwaarden voldoen. Zoals bij een huizenveiling slechts zij mogen meedoen die het standaard makelaars-examen met goed gevolg hebben afgelegd. Elke tien jaar is er een veiling omdat de vergunningen vervallen. Het allerbelangrijkste is de set van voorwaarden om aan de veiling te mogen meedoen. Een concept van die voorwaarden lever ik in ruil voor één Balkenende-norm en één Balkenende-waarde.

